

[Stærmose.]

rede i 1913, altsaa samtidig med at den tilsvarende Lovgivning blev gennemført i Norge og Sverige, overvejede Spørgsmaalet i Justitsministeriet, kan yderligere underbygge Forvisningen om, at Problemet har været Genstand for Overvejelse, da man forberedte Grundloven af 5. Juni 1915.

Jeg kan ikke her tage afgjort Stilling til, om disse traktatmæssige Forpligtelser uden videre maa underordnes en dansk Grundlovsbestemmelse, men der kunde for en almindelig Betragtning fra en Ikke-Jurist være meget, der taler for, at det naturlige vilde have været, om Handelstraktaten af 1875 var kommet op til fornyet Overvejelse, efter at Grundlovens Løfteparagraf var indført. Man skal jo dog ikke kunne negligere en dansk Grundlovsbestemmelse i udenrigspolitiske Aftaler — jeg siger heller ikke, at man gør det eller tænker paa at gøre det, men det skal dog være saadan, at Grundlovens Ord, de staar ved Magt, ogsaa hvor det drejer sig om Aftaler udadtil, og det maa dog være saadan, at der i Aftalerne bliver taget saadanne Forbehold, at den danske Stat har Mulighed for at sikre sine egne Interesser. Formaålet med dette Lovforslag er Sikring af danske Statsinteresser over for Udlændinges Ejendoms køb, der foretages paa en saadan Maade, at den danske Stats Sikkerhed og Ret bliver truet. Det kan man vist uden Modsigelse i Dag fastslaa, at de Vogelgesang'ske Opkøb har gjort.

Jeg vil gerne til Slut igen udtale min Taknemmelighed og Glæde over, at den højtærede Justitsminister har taget saa villigt mod dette private Lovforslag, som vi har ment kunde tjene den foreliggende Sag og fremme dens Løsning. Det vil glæde mig meget, om vi til Efteraaret kunde se et Regeringsforslag. Jeg skal slutte med at love, at hvis dette Regeringsforslag ikke kommer forholdsvis tidligt paa Samlingen, ja, saa kan vi fra vor Side genforelægge vort Forslag, saaledes at der til den Tid eksisterer et Udvalg til Behandling af Regeringens Forslag, hvis det skulde komme sidst. Men jeg haaber, at Regeringens Forslag kommer først.

Hækkerup: Jeg skal paa mit Partis Vegne ganske kort sige, at vi er enige med Forslagsstillerne i, at Foranstaltninger af den i Lovforslaget omhandlede Art bør søges gennemført. Vort principielle Standpunkt har vi givet Udtryk ved tidligere Lejligheder, dels som Medforslagsstillere til Grundlovsforslaget af 1939, der medtog Løfteparagraffen i 1915-Grundloven, og dels ved

i vort Efterkrigsprogram, som jo er samtlige Medlemmer i denne Sal præsent, forudsætningsvis at have accepteret Tanken.

Vi finder Anledning til at takke Forslagsstillerne for det Initiativ, de har taget, og jeg vil takke den højtærede Justitsminister for det Tilsagn, Ministeren paa Regeringens Vegne har givet. Saaledes som Sagen nu ligger, finder jeg ingen Anledning til at diskutere Enkeltheder i Lovforslaget, idet jeg forstaar, at det er Hensigten, at der fra Justitsministeriet vil fremkomme en sagskyndig — om jeg maa bruge det Udtryk — Udvalgsbetænkning, som kan danne Grundlag for Gennemførelse af Foranstaltningerne. Vi er enige med den højtærede Minister i, at den største Vanskelighed ligger i Handelstraktaternes Mestbegunstigelsesklausuler, og at dette Spørgsmaal maa klares, før vi skrider til Foranstaltninger af nogen Art, fordi disse ellers vil blive illusoriske. Uden at sige noget om Enkelthederne vil jeg om Principet i Lovforslaget udtale, at vi er enige i, at man ikke skal gennemføre noget Forbud mod fremmedes Erhvervelse af fast Ejendom her i Landet, men at man skal indføre Kontrol hermed.

Mit Parti vil gerne medvirke i et eventuelt Udvalgsarbejde med det foreliggende Lovforslag.

Ølgaard: Som hele denne Sag ligger, navnlig efter den Redegørelse, vi har faaet fra den højtærede Justitsminister, finder jeg heller ikke nogen som helst Anledning til at fordybe mig i Lovforslagets Detailler, men vil holde mig til det rent principielle og til enkelte Hovedlinier.

Det er ganske tydeligt, at Grundlovens Fædre har tænkt sig en Lovgivning, der gav Statsmagten en vis Haand i Hanke med fremmede Statsborgeres Besiddelse af Rettigheder over fast Ejendom i Danmark. Denne Tanke har umiddelbart vor Sympati, men naar man skal til at finde noget at have den i, saa begynder det at knibe. Dermed skal slet ikke være sagt, at det vil være umuligt at forme en Lovgivning om disse Forhold, ogsaa en Lovgivning, der kan have en vis Værdi, men naar man begynder at arbejde med Sagen, saa vil det vise sig, at der opstaar en hel Del Vanskeligheder, navnlig paa det Punkt, den højtærede Justitsminister saa tydeligt forklarede, nemlig med Hensyn paa vort Forhold til andre Lande. De Traktater og Mestbegunstigelsesklausuler, som vi her er bundet af, maa vi naturligvis respektere, og det giver Forslagsstillerne ogsaa Udtryk for gennem § 13. Men der er adskillige Ting, der nødvendigvis